

Δυο όνειρα για τον Γενάρη

Όνειρο 41 (η επανάληψη είναι η μητέρα της μάθησης)

Σ' αυτό το όνειρο είναι Γενάρης. Βρίσκομαι στο Γιορκσάιρ, ίσως και στον Κορυδαλλό, αλλά δεν είμαι η Έμιλυ, ούτε η Αγγελική. Δεν είμαι ο μικρός Μαρσέλ που θέλει τη μαμά του και είναι απίθανο να είμαι η γάτα μου η Λίτσα. Είμαι ύλη μικρή σπαράσσουσα που σ' αγαπά, φιλή ξεφλουδισμένο δίχως στόμα και καίγομαι στον πυρετό.

Σ' αυτό το όνειρο είναι Γενάρης και τον Γενάρη τα μαλλιά σου μακραίνουν από τη βροχή. Πρώτα καλύπτουν το σερβίτσιο του τσαγιού που αγόρασες απ' τη λαϊκή τ' Ασπρόπυργου κι ύστερα απλώνονται στο σώμα σου —μόνο τα νύχια σου με μανικιούρ 3d, λιγάκι δυσκολεύουν. Γίνεσαι νύχτα από φλιν και με σκεπάζεις. Όνειρο μες στο όνειρο και μου διαβάζεις Βιζυηνό, Τσέχοφ και Μπαμπασάκη. Δεν θέλω να ξυπνήσω. Κι αν είναι να πεθάνω, τώρα, εδώ, Γενάρη μήνα, θεία θε να' ναι η δόξα (μα, ναι, το έχω ξαναπει). Μεσ των μαλλιών σου τη βροχή, στις αχερούσιες ρίζες τους, μία φορά κανείς πεθαίνει

.

Όνειρο 42 (ίαμβος)

Στο όνειρο αυτό έχει ψύχρα. Είναι Γενάρης, καταχείμωνο, και σκοτεινιάζει. Ο πατέρας μου φοράει φλοράλ πιζάμες. (Τις λέει πιτζάμες, χοντραίνει τις λέξεις προφέροντας τες, ξέρει πως με ενοχλεί). Τον ακολουθώ από μικρή απόσταση γνωρίζοντας πως βρίσκομαι σε όνειρο. (Ποτέ δεν φόρεσε ρούχο χρωματιστό). Παραπατάει και τον στηρίζω. Τον βάζω στο κρεβάτι του. "Γιατί δεν άλλαξες πιζάμες", τον ρωτάω. Αυτές είναι βρόμικες. "Άλλαξα πιτζάμες, όμως", μου λέει χαιρέκακα. Δίνω τόπο στην οργή. "Διάβασα το βιβλίο σου, δεν μου άρεσε. Ποίηση χωρίς ομοιοκαταληξία και μέτρο... δεν είναι ποίηση" μου λέει. Με κοιτάει προκλητικά. "Έτσι, είναι η σύγχρονη ποίηση, μπαμπά", του λέω "χωρίς ομοιοκαταληξία και μέτρο". Αρχίζει να τραγουδάει (αυτός που δεν τραγούδησε ποτέ): "Η σ ύ χ ρ ο ν η η ποίηση, στροφή χωρίς οδό και η π ι τ ζ ά μ α μου η φλοράλ ρούχο δίχως ανθό". Ξεκαρδίζεται.

Τον ακούω να γελάει ακόμα, ενώ κοιμάμαι και προσπαθώ να ξυπνήσω.